

5/85

02

ERZSÉBET

SCHAAAR

TIBOR

VILT

RZEŻBA

DNI KULTURY WĘGIERSKIEJ W POLSCE

DNI KULTURY WĘGIERSKIEJ W POLSCE

MINISTERSTWO KULTURY I SZTUKI PRL
MINISTERSTWO KULTURY I OŚWIATY WRL
CENTRALNE BIURO WYSTAW ARTYSTYCZNYCH

**ERZSÉBET
SCHAAR
TIBOR
VILT**

RZEŻBA

MARZEC 1985

Warszawa „Zachęta” plac Małachowskiego 3

ERZSÉBET SCHAÁR

Twórczość Erzsébet Schaár była już prezentowana w Polsce przez Janusza Eysmonta w kwietniu 1975 roku na łamach „Projektu”. Teraz, po dziesięciu latach, polscy miłośnicy sztuki mogą się osobiście zapoznać z rzeźbami tej wybitnej artystki. Dzięki swym psychologicznym portretom Erzsébet Schaár bardzo wcześnie zwróciła na siebie uwagę. Pod koniec lat trzydziestych znajdowała się już w czołówce węgierskich artystów plastyków. Wojna i lata powojenne znacznie ograniczyły jej twórczość. Od połowy lat pięćdziesiątych pracuje bardzo gorączkowo; z inspiracji pobudek małych poszukuje wiarygodnych form plastycznych dla wyrażenia istoty kontaktów międzyludzkich lub ich braku — co stanowi podstawowy problem dla artystki. Zagadnienia tematyczne i formalne zarysowane w małych formach plastycznych pod koniec lat czterdziestych — rozwiązuje w tworzonych aż do połowy lat sześćdziesiątych cyklach małych rzeźb; w antyplastycznych reliefach prawo bytu zyskał odlew, a w kompozycjach grupowych prawie dwuwymiarowe, płaskie sylwetki ludzkie. W małych formach plastycznych wykonanych z cieniutkich płytek ukazuje utęśnienie człowieka z otoczeniem, zależności pomiędzy nimi, wieczne skazanie na siebie. Począwszy od lat sześćdziesiątych w jej twórczości rzeźbiarskiej pojawiają się ludzie i przedmioty na tle otoczenia, pozornie niezależni, nie mniej jednak zawsze skazani na siebie lub w kontakcie z sobą. W 1966 roku artystka odkrywa dla rzeźbiarstwa styropian — lekkie jak pianka, śnieżnobiałe tworzywo sztuczne. Piankowate, białe tworzywo, które można kroić uzyskując gładką lub bardziej chropowatą powierzchnię, w twórczości rzeźbiarskiej Erzsébet Schaár nabrało wielowarstwowego charakteru elementów architektonicznych. Dzięki zastosowaniu luster i szkła, jako środków wyrazu, artystka przez stworzenie iluzji wzbogaciła przestrzeń realną.

Delikatne łuki wygięte są asymetrycznie, ściany wzbogacają perspektywę w sposób iluzoryczny, okna otwierają się w przestrzeń. Dzieła te już w momencie swoich narodzin posiadają własną historię, przeszłość. Elementy przestrzenne odlane z brązu i aluminium, o zróżnicowanym połysku, połączone ze sobą drobnymi metalowymi bolcami, swoją niepewną statycznością strzegą omylności rzeczy. Ściany oraz wystające z nich okna i drzwi wyrastają w przestrzeń jako pozostałość istniejącego kiedyś lub nigdy nie powstałego domu. Ciała mieszkańców tych domów są wibrującą płytą podobną do ścian, a ich głowy i twarze pozbawione są wszelkich rysów.

Małe, delikatne formy plastyczne Erzsébet Schaár są jednocześnie monumentalnymi dziełami, mimo że wymiary małej

rzeźby znacznie ograniczają bogactwo wyrazu. Zastosowanie styropianu, poza zmianą metody twórczej, utorało drogę całej serii rzeźb o naturalnych wymiarach. Małe formy plastyczne przekształcone w rzeźby naturalnej wielkości stają się „ścianami”, ledwie wypracowanymi pryzmami. Te zawsze kobiece postacie nie mają ciała, lecz ledwo zarysowane sylwetki. Głowy, ręce są gipsowymi odlewami wykonanymi według żywych wzorów, twarze wyrażają osobiste przeżycia. Włosy wykonane są przede wszystkim z pakuli i drutu. Ciałem jest wrażliwy i lekki jak pianka materiał — kruchy jak byt człowieka. Głowy i ręce są ciężkie jak wieczne wartości ludzkie.

Konsekwencją rzeźbiarskiej metody architektonicznej wynikającej z właściwości styropianu jest zaimprovizowana przez artystkę, z wcześniejszych prac, kompozycja o wielkim rozmachu, zatytułowana „Ulica” (rok 1974, Muzeum Isztvána Csóka w Székesfehérvár). Z okien „Ulicy” patrzy na nas wybitne osobistości życia intelektualnego z przeszłości Węgier; są to perły sztuki portretowej Erzsébet Schaár, które, jak Pantem sugerowały konfrontację z własną przeszłością.

Krótko przed śmiercią, w lipcu 1975 roku, artystka wybudowała w dwóch salach Kunstmuseum w Lucernie drugą „Ulicę”. Jest ona pozbawiona wszelkich konkretnych aspektów historycznych, dostosowana do tamtejszych przestrzeni i całkowicie niezależna. Erzsébet Schaár umarła w trakcie tworzenia projektów budowy wielkich przestrzeni architektonicznych. Tylko jeden z nich został zrealizowany: „Pokój lustro” — zamykający wersję „Ulicy” w muzeum w Lucernie. Dzieło życia Erzsébet Schaár, mieszczące się w kierunkach sztuki swojej epoki, żyjące wśród nich, ale nigdy nie będące pod ich wpływem — nie może być zaszeregowane do żadnego wielkiego międzynarodowego kierunku sztuki; jest ono unikalnym zjawiskiem rzeźbiarskim. Jakże aktualne są do dziś słowa napisane w 1970 roku przez historyka sztuki Gézę Perneczky'ego: „...w tym momencie nie ma dla niej konkurencji; bez żadnych wcześniejszych przesłanek z prawie bezprzykładną odwagą podejmuje się niezwykle trudnych zadań. A jeżeli jednak ma konkurenta — to może być nim tylko czas.”

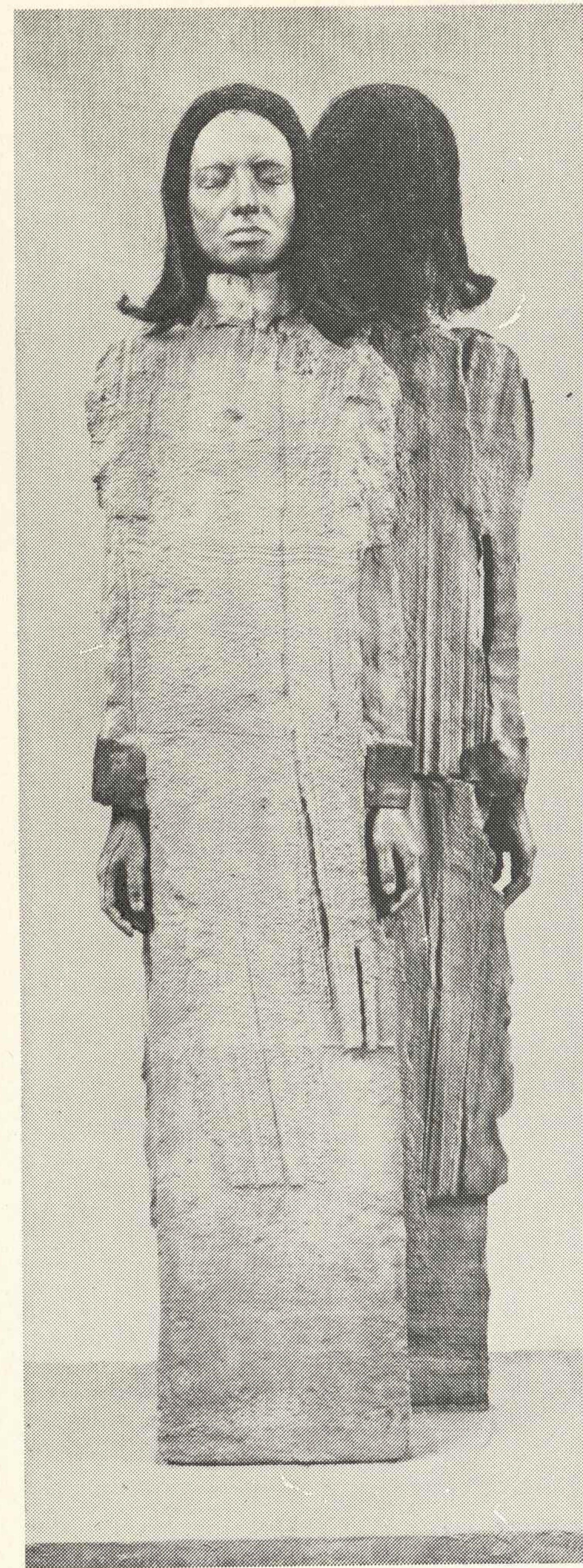
Mária Csernitzky

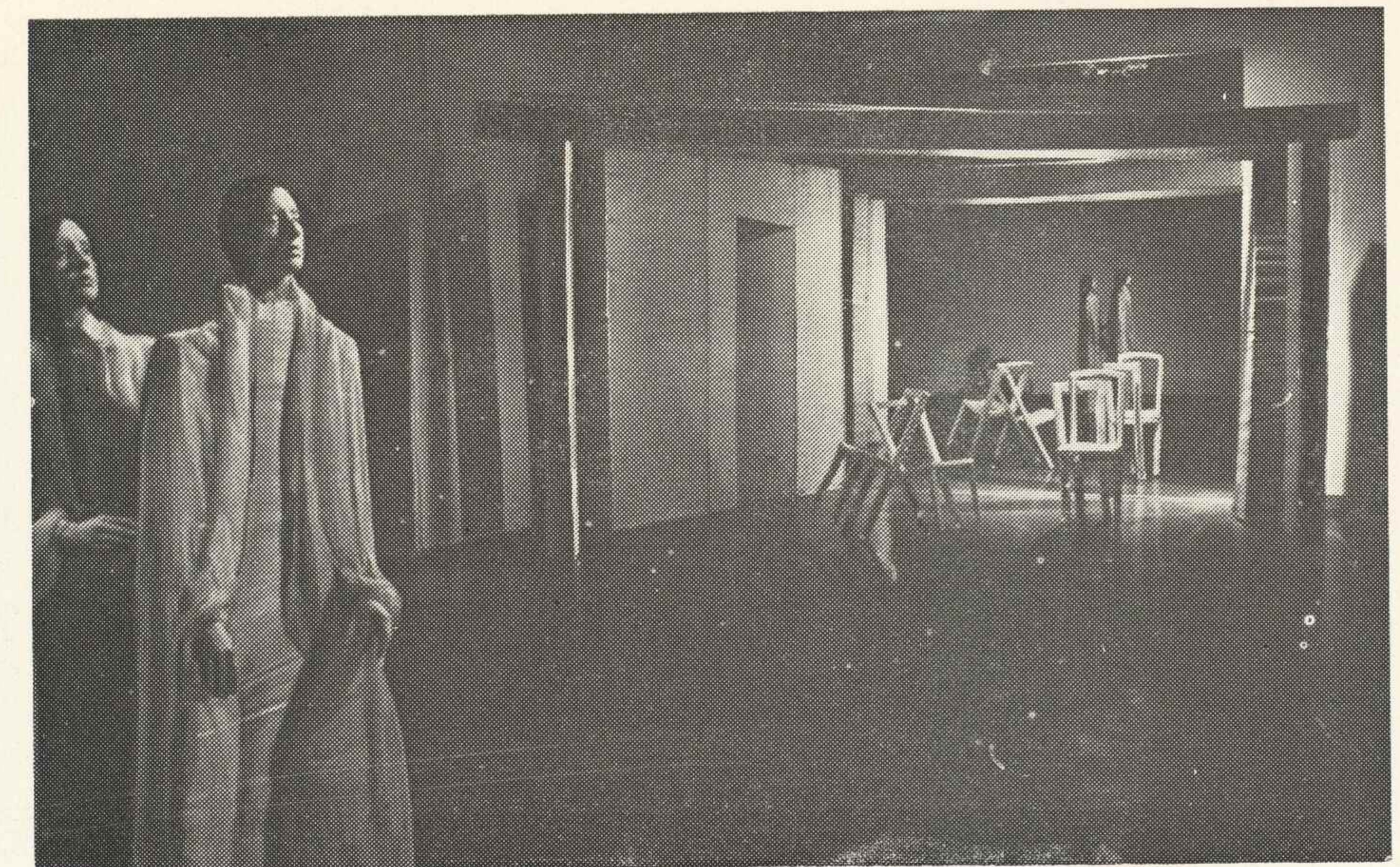
Erzsébet Schaár urodziła się 27 lipca 1908 roku w Budafoku (dzielnica Budapesztu)

- 1924—1926 — studiuje w Akademii Sztuk Pięknych w Budapeszcie pod kierunkiem Zsigmonda Stróbla Kisfaludy'ego
- 1926 — od tego roku prezentuje swoje prace (głównie portrety) na wszystkich ważniejszych wystawach krajowych
- 1932 — pierwsza indywidualna wystawa w Galerii Tomása w Budapeszcie (wspólnie z artystką malarką Józszą Járitz)

- otrzymuje nagrodę im. Szinyei'ego, przeznaczoną dla młodych artystów
- 1935 — wstępuje w związek małżeński z artystą rzeźbiarzem Tiborem Viltem
- 1960 — organizuje indywidualną wystawę swoich portretów w budapesztańskim Mücsarnok (Biuro Wystaw Artystycznych)
- 1962 — artystka zostaje odznaczona nagrodą Munkácsy'ego
- 1966 — indywidualna wystawa prac w Muzeum Króla Stefana w Székesfehérvár
 - od tego roku coraz częściej reprezentuje sztukę węgierską na wystawach zagranicznych
- 1970 — indywidualna wystawa w Mücsarnok w Budapeszcie, artystka prezentowała swoje najnowsze prace, kompozycje ze szkła i luster, wielkie rzeźby ze styropianu
- 1972 — otrzymuje tytuł Zasłużonego Artysty
 - indywidualna wystawa w Gandawie
- 1973 — ukazuje się monografia artystki (Béke László; Erzsébet Schaár, Wydawnictwo Corvina, Budapeszt)
 - indywidualna wystawa w Antwerpii
- 1974 — monumentalna kompozycja „Ulica” w Muzeum Istvána Csóka w Székesfehérvár
 - filmowa realizacja „Ulicy” (Péter Fitz, János Gulyás, Pál Vilt)
 - Telewizja Węgierska realizuje portret filmowy artystki (reżyseria Boris Zsigmondi)
- 1975 — ukazuje się album prezentujący kompozycje Erzsébet Schaár ze styropianu pt. „Przestrzeń i kontakt” z wierszami Jánosa Pilinszky'iego (pod redakcją Csáby Síka, wydawnictwo Magvető, Budapeszt)
 - w Kunstmuseum w Lucernie powstaje druga „Ulica”
- 1975 — 22 sierpnia Erzsébet Schaár umiera
 - Brąz szkło plastyka przestrzenna — wystawa w Muzeum Wzornictwa Przemysłowego w Budapeszcie
- 1977 — wystawa zbiorów artystki w Muzeum Wilhelma Lembrucka w Duisburgu (razem z Tiborem Viltem)
- 1978 — wersja „Ulicy” z Lucerny przechodzi na własność Muzeum Janusa Pannoniusa w Pécs
- 1980 — otwarcie Zbioru Dzieł Erzsébet Schaár w Muzeum Króla Stefana w Székesfehérvár
- 1982 — wystawa retrospektywna w Pawilonie Węgierskim w czasie Biennale w Wenecji
- 1983 — wystawa wspomnieniowa w Węgierskiej Galerii Narodowej z okazji 75 rocznicy urodzin Erzsébet Schaár połączona z pierwszym pokazem na Węgrzech wersji „Ulicy” z Lucerny.

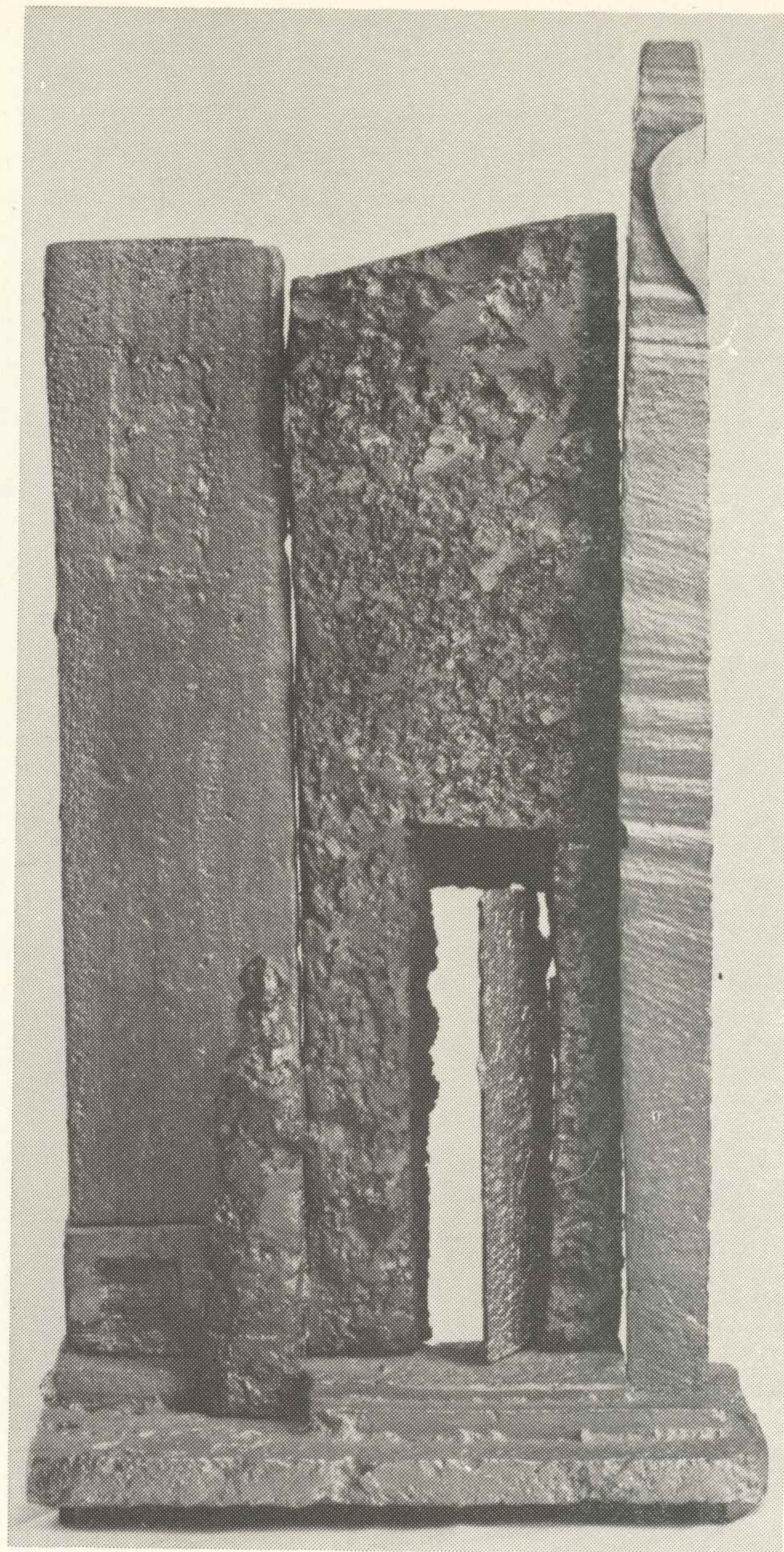
Siostry

Pokój lustrzany

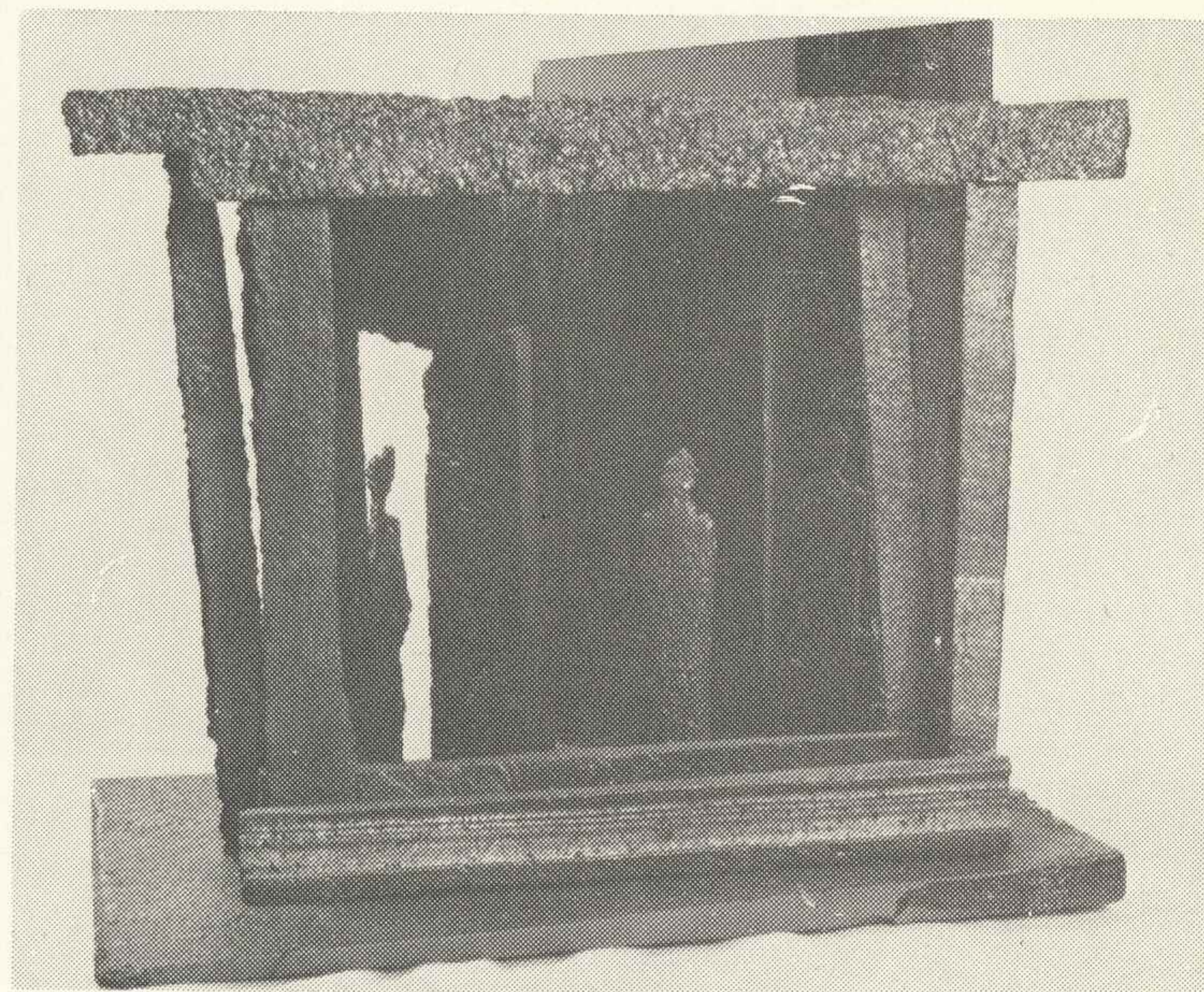
Ulica

Ściana

Dwie ściany

Wystawa

ERZSÉBET SCHAÁR

SPIS PRAC

1. Przed ścianą — za ścianą, 1956—66, brąz, 25 cm
wł. Magyar Nemzeti Galéria
2. Ławka, 1966, ołów, 25 × 29 × 16 cm
wł. Pál Wilt
3. Przed ścianą, 1967, brąz, 33 × 40 × 25 cm
wł. Pál Wilt
4. Ściana, 1967, ołów, 24,5 × 19 × 13,5 cm
wł. Pál Wilt
5. W pokoju, 1967, brąz, 27,5 × 21 × 17 cm
wł. Pál Wilt
6. Pamiątka, 1967, brąz granit, 23,5 × 61 × 17 cm
wł. Magyar Nemzeti Galéria
7. Panna młoda, 1968, brąz, 31 × 23 × 11,5 cm
wł. Pál Wilt
8. Okna, 1968, aluminium, 37,5 × 29,5 × 19 cm
wł. Pál Wilt
9. Ściana, 1968, brąz, 41 × 34 × 11,5 cm
wł. Pál Wilt
10. Między drzwiami, 1968, brąz, 27 × 26 × 15,5 cm
wł. Pál Wilt
11. Ściana, 1968, brąz aluminium, 53 × 26 × 20,5 cm
wł. Magyar Nemzeti Galéria
12. Trzy figury, 1968, brąz, 27 × 26 × 15 cm
wł. Magyar Nemzeti Galéria
13. Ściany i drzwi, 1968, brąz, 38 cm
wł. Magyar Nemzeti Galéria
14. Siostry, 1968, aluminium, brąz, ołów, 170 cm
wł. Magyar Nemzeti Galéria
15. Dom w Budafok, 1968, brąz, 42 × 34 × 11,5 cm
wł. Pál Wilt
16. Kolumny i figury, 1969, brąz, 39,5 × 23 × 10 cm
wł. Pál Wilt
17. Katedra, 1969, szkło lustro, 42 × 31 × 43 cm
wł. Pál Wilt
18. Szklane ściany, 1969, szkło, 28,5 × 27 × 23 cm
wł. Pál Wilt
19. W drzwiach, 1969, brąz, 35 × 29 × 19,5 cm
wł. Pál Wilt
20. Dwie ściany, 1969, szkło barwne, brąz, 40 × 37 × 32,5 cm
wł. Magyar Nemzeti Galéria
21. Dom ze szkła, 1969, szkło barwne, brąz, 26 × 27 × 46 cm
wł. Magyar Nemzeti Galéria
22. Arkady, 1970, aluminium lustro, 39 × 19,5 × 15 cm
wł. Pál Wilt
23. Oczy, 1970, aluminium brąz, 58 × 31,5 × 20 cm
wł. Pál Wilt
24. Wystawa, 1970, brąz szkło, 34,5 × 38 × 25 cm
wł. Magyar Nemzeti Galéria
25. Postać z krzesłem, 1971, brąz, 20 × 15,5 × 19 cm
wł. Pál Wilt
26. Pomiedzy dwoma oknami, 1972, brąz, 26,5 × 30 × 18,5 cm
wł. Pál Wilt
27. Między oknami, 1972, brąz, 25,5 × 19,5 × 15 cm
wł. Pál Wilt
28. Arkady II, 1972, brąz, 23 cm
wł. Magyar Nemzeti Galéria
29. W oknie, 1972, brąz, 31 × 26 × 21,5 cm
wł. Magyar Nemzeti Galéria
30. Kredens, 1972, brąz lustro, 36 × 28,5 × 23 cm
wł. Magyar Nemzeti Galéria
31. Przed bramą — za bramą, 1973, brąz, 26 × 23 × 12,5 cm
wł. Pál Wilt
32. Pomiedzy drzwiami, 1974, brąz, 27 × 25 × 10,5 cm
wł. Pál Wilt
33. Pomiedzy kolumnami, 1974, brąz, 28 × 18 × 6 cm
wł. Pál Wilt

TIBOR VILT

Dorobek twórczy Tibora Vilta — w przeciwieństwie do jednolitego charakteru twórczości jego partnerki w sztuce i w życiu — odznacza się wielką różnorodnością. Artysta był świadom tego faktu i napawało go to dumą. Wyrazem tego był sformułowany przezeń z epigramatyczną zwięzłością tytuł wystawy, jaka odbyła się w 1974 r. w pięknym muzeum w Tihany nad Balatonem, a mianowicie „Kroki do przodu i sprzężenia zwrotne”. Dla większej plastyczności tych słów naszkicował wspaniały rysunek, w którym wyodrębnił i uwiecznił najważniejsze etapy swojej twórczości wzajemnie na siebie rzutując. Charakterystyczne dla jego początkowej twórczości są głównie portrety, nawiązujące do ideału piękna starożytnych Greków czy też zawierających w sobie znamiona dostojeństwa uwiecznionego przez Egipcjan. Portret do końca życia pozostanie ważnym elementem jego twórczości. (Głowa „Gizi”, którą stworzył mając lat dziewiętnaście, jest teraz własnością Węgierskiej Galerii Narodowej; a jego autoportret wyrzeźbiony w drewnie w 1926 roku, a więc w wieku lat dwudziestu jeden, jest uważany za jedno z najwybitniejszych dzieł węgierskiej sztuki portretu XX w.).

W 1928 roku wyjeżdża na dłuższy czas do Rzymu na stypendium. Studiuje dzieła mistrzów włoskiego renesansu i baroku (artysta do końca życia bardzo cenił sztukę Leonarda da Vinci i Berniniego). Jest oczarowany włoską sztuką okresu rzymskiego i francuskim gotykiem. Te jego zainteresowania przejawiają się w rzeźbach architektonicznych, których wiele wykonał na zamówienie.

Jednakże niespokojna osobowość Tibora Vilta nigdy nie pozwoliła mu się zgodzić na obranie jednej tylko drogi. Już w młodości zaczął poszukiwania różnych alternatyw. Obok monumentalnych rzeźb historycznych oraz po mistrzowsku wykonanych portretów odzwierciedlających bezlitosne widzenie świata oraz tak rzadko spotykaną u młodych ludzi mądrą tolerancję, już w okresie przedwojennym tworzy małe formy plastyczne świadczące o doskonałym rozumieniu kubizmu i ekspresjonizmu.

Doświadczenia tragicznych i bohaterskich dni II wojny światowej dopiero po upływie lat znajdują odbicie w jego pracy. Cud istnienia i życie ludzkie jest dla artysty ważniejsze od wszystkiego, nawet od sztuki. Dla tego też w czasie wojny tworzy bardzo mało. Stawia przed sobą zadania o wiele ważniejsze: fabrykuje fałszywe dokumenty i pomaga uciekinierom. Jest rzeczą naturalną, że Tibor Vilt, który na początku lat trzydziestych znajdował się w centrum ruchu artystów lewicowych, zaraz po wyzwoleniu włącza się z całą duszą w nurt

życia artystycznego kraju. Jest głównym filarem grupy artystycznej „Szkoła Europejska” powstałej w 1946 roku w celu pielęgnacji surrealistycznych i modernistycznych kierunków artystycznych. Sama nazwa tego ugrupowania artystów wskazuje na jej program. W ramach akcji ogłoszonej w 1948 roku pod tytułem „Sztuka dla mas” Tibor Vilt wystąpił z projektem monumentalnych rzeźb.

Jednocześnie powstają małe rzeźby wyrażające udrękę lat wojny o charakterze dramatycznym i lirycznym. Powstają pierwsze plakaty o groteskowym uroku, w których nie forma jest sprawą najważniejszą, lecz wyrażenie sfery uczuć poprzez delikatną, wyrazistą sieć linii. Tibor Vilt, wiedziony niezawodnym instynktem przygotowuje się do roli „obserwatora” — roli, którą zmuszony będzie przyjąć w interesie obrony własnej godności wobec coraz bardziej zaostrzających się dyrektyw polityki kulturalnej lat pięćdziesiątych.

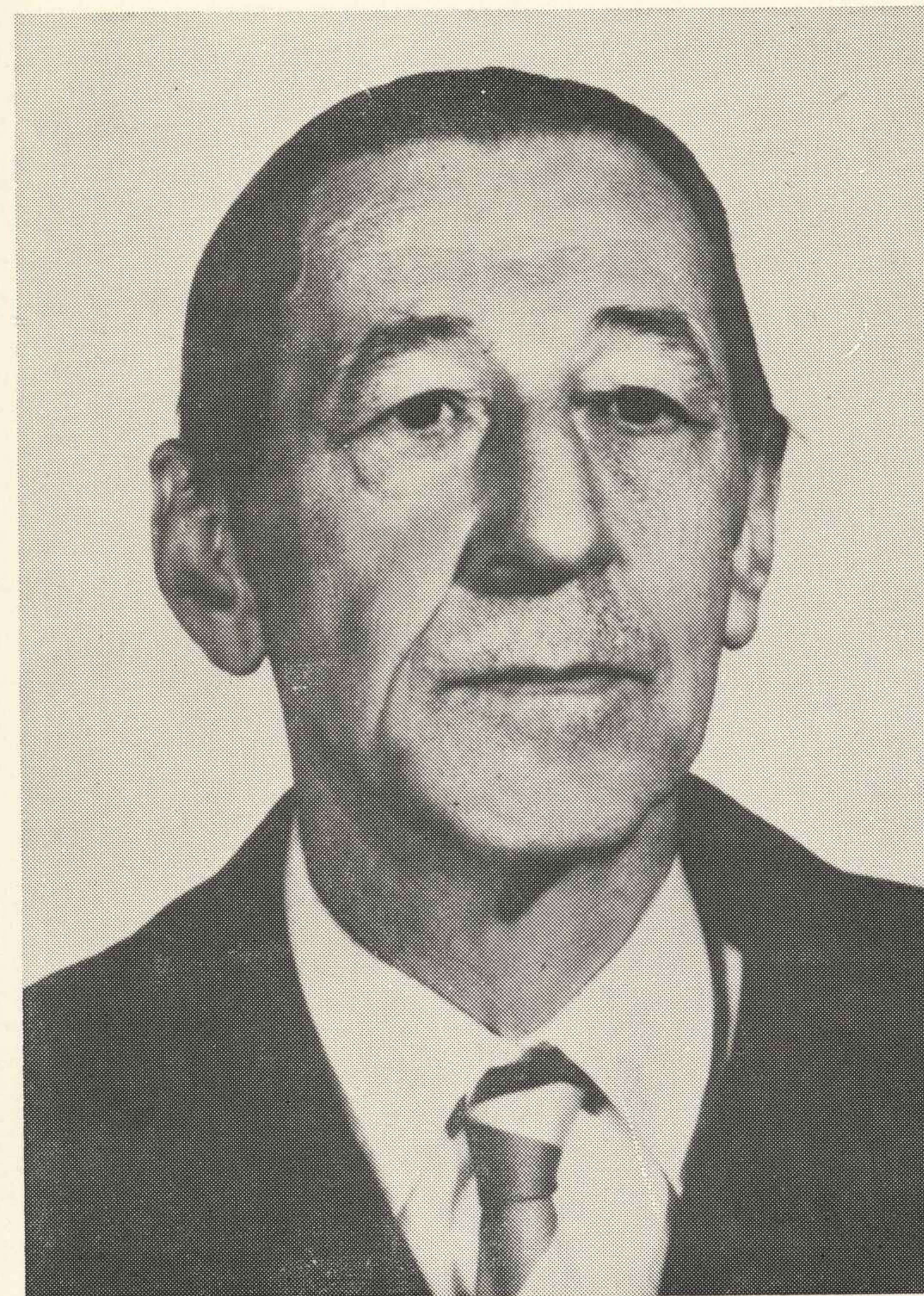
Do początku lat sześćdziesiątych spod jego ręki wychodzą dzieła o bardzo tragicznym brzmieniu, wyrażające smutek i ból. Równoległe z tymi dziełami powstaje cykl małych brązów, które świadczą o skłonności do ironizowania, co było istotną cechą charakteru Tibora Vilta.

Od połowy lat sześćdziesiątych artysta rozpoczyna nowy cykl swoich dzieł. Uzupełniające się nawzajem dramatem i ironią harmonijnie łączą się w tzw. „żywych narzędziach” — rzeźbach, które mimo pełnego dostojeństwa monumentalizmu sprawiają wrażenie małych figur. Cytując Tibora Vilta: „może te rzeźby są tylko narzędziami, za pomocą których wyrzeźbię i zrealizuję moje nowe idee”. Skłonności artysty do teoretyzowania oraz żywe zainteresowanie osiągnięciami fizyki i biologii od 1970 roku, znajdują odbicie w jego konstrukcjach szkło-żelazo, plexi-żelazo. Konstrukcje te są zarazem liryczne i ironiczne.

Od połowy lat siedemdziesiątych zajmuje się możliwościami plastycznego wykorzystania prefabrykatów przemysłowych z żelazobetonu. Jednocześnie tymi zdyscyplinowanymi i zabawnymi dziełami sztuki przestrzennej rozpoczyna nowy cykl składający się „z tajemniczych i pociągających postaci kobiecych przedstawionych w sposób graniczący z hiperrealizmem”.

„Czas jest największym wrogiem jednostki. Jest nieuchwytny i nie do przewyciężenia.” — powiedział kiedyś Tibor Vilt. Nagle powraca do wcześniejszych ekspresyjnych form; ostatnim skończonym dziełem artysty jest „Chronos”, którego jednak potrafił przewyciężyć.

Mária Csernitzky

Tibor Vilt urodził się 15 grudnia 1905 roku w Budapeszcie.

1922—1925 — studia w Szkole Rysunku Przemysłowego w Budapeszcie

1925—1926 — studia w Akademii Sztuk Pięknych w Budapeszcie

1926 — od tego roku regularnie wystawia swoje prace na krajowych i zagranicznych wystawach

1927 — zostaje członkiem UME (Związek Nowych Artystów)

1928—1950 — stypendium Akademii Węgierskiej w Rzymie (nagroda Lajosa Ernsta)

1929 — autoportret artysty zostaje wystawiony na Biennale w Wenecji

— pierwsza indywidualna wystawa w Budapeszcie w Galerii Tomása (razem z malarzem Jánosem Kmetty)

1933 — artysta zdobywa Nagrodę Stolicy im. Franciszka Józefa

1934 — indywidualna wystawa w Budapeszcie w Muzeum Ernsta (razem z malarzem Jenő Barcsai)

1934—1939 — jest członkiem KUT (Nowe Towarzystwo Artystów Plastyków)

1935 — zawiera związek małżeński z rzeźbiarką Erzsébet Schaár

1946—1948 — jest członkiem Szkoły Europejskiej

1955—1965 — realizuje wiele prac na zamówienie państwowe

1965 — indywidualna wystawa w Muzeum Króla Stefana w Székesfehérvár

— nagroda Munkácsy'iego

1963 — wystawa w Węgierskim Pawilonie w czasie Biennale w Wenecji

1969 — nagroda Muzeum Janusa Pannoniusa w Pécs (Ogólnokrajowe Biennale Małych Form Plastycznych)

1970 — indywidualna wystawa w Mücsarnok (Biuro Wystaw Artystycznych) w Budapeszcie

1972 — ukazuje się monografia artysty (Péter Kovács, Jean Cassou: Tibor Vilt, Wydawnictwo Corvina, Budapeszt)

1973 — za dzieło „Przemiany I—V” otrzymuje jedną z nagród na II Międzynarodowym Biennale Małych Form Plastycznych w Budapeszcie

1974 — indywidualna wystawa w Tihany

— wystawa w Muzeum Literatury im. Petőfi'ego w Budapeszcie (z rzeźbiarzem Gyulą Gulyásem)

1975 — Formy Przestrzenne, wystawa w Sali Wystawowej Instytutu Współpracy Kulturalnej z Zagranicą (z rzeźbiarzem Gyulą Gulyásem i grafikami Jánosem Kassem)

1976 — Telewizja Węgierska realizuje portret filmowy artysty reżyseria: Boris Zsigmondi)

1977 — wystawa w Duisburgu w Muzeum Wilhelma Lehmbrucka (razem z żoną Erzsébet Schaár)

1978 — otrzymuje tytuł Zasłużonego Artysty

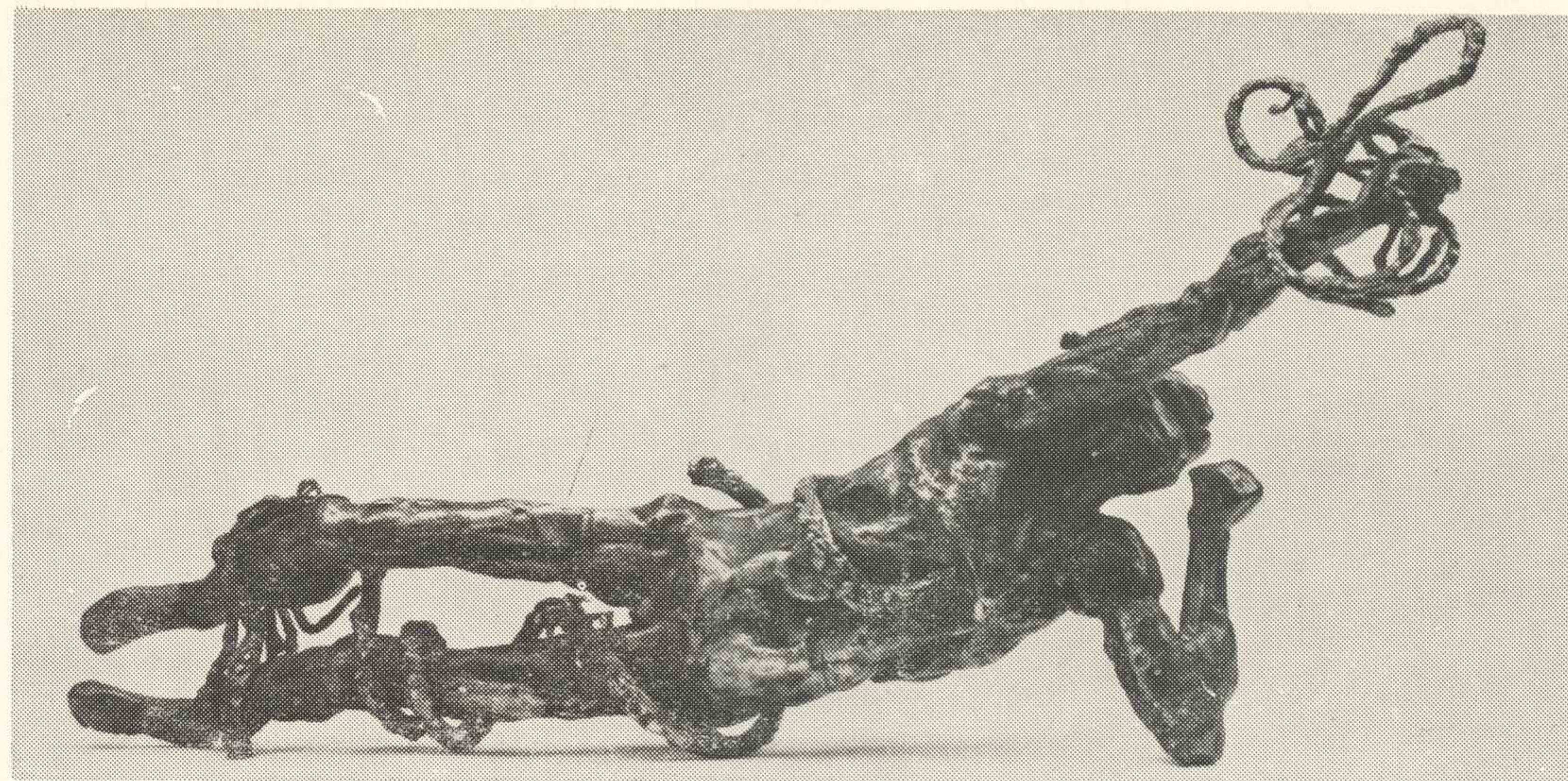
1980 — indywidualna wystawa „Portrety” w Mücsarnok w Budapeszcie

— otrzymuje nagrodę im. Kossutha

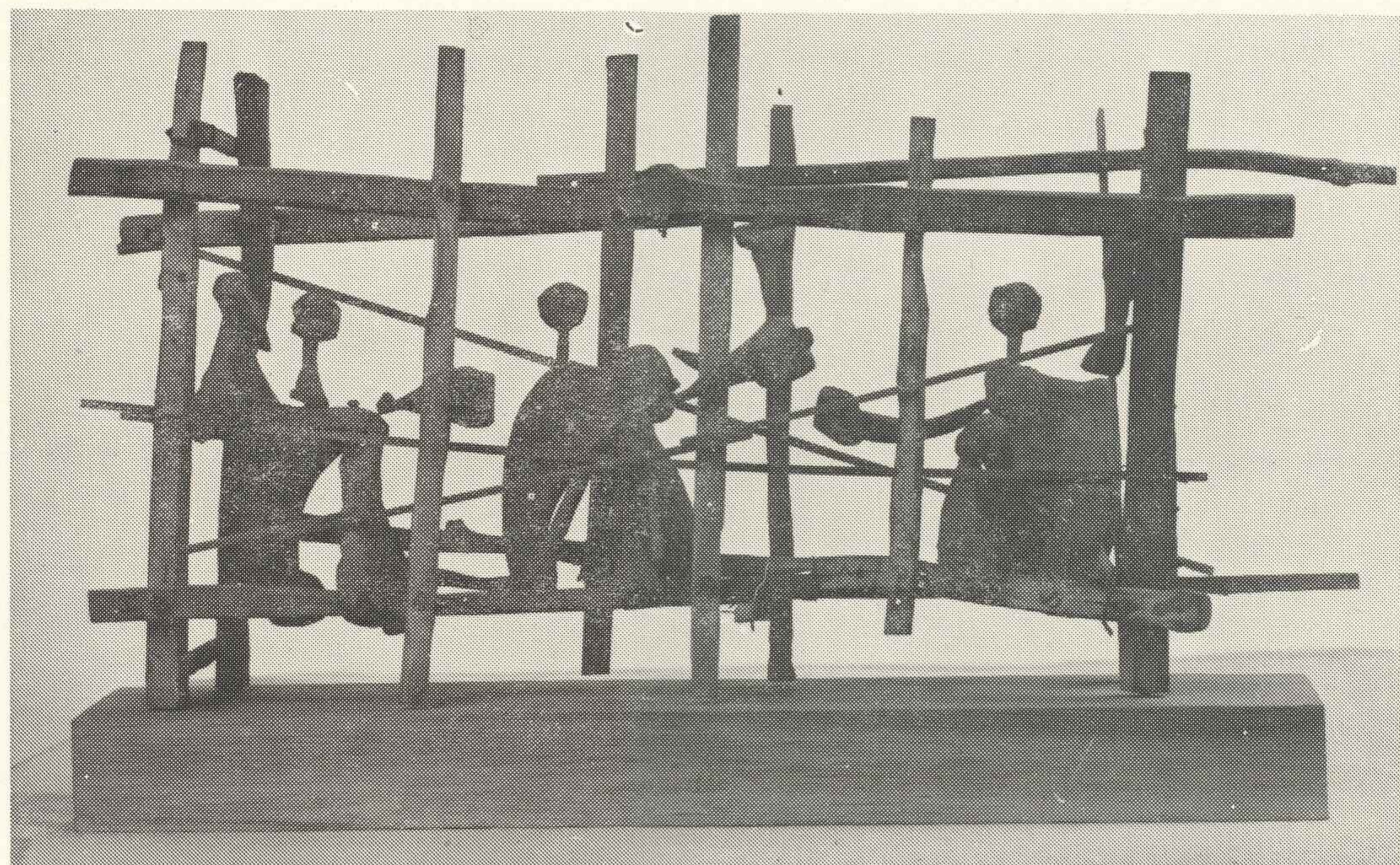
1981 — indywidualna wystawa w Klubie Artystów Teatralnych i Filmowych „Fészek”

1983 — 13 sierpnia Tibor Vilt umiera w Budapeszcie

1984 — retrospektywna wystawa w Mücsarnok w Budapeszcie na VI Międzynarodowym Biennale Małych Form Plastycznych

Centaur

Klatka

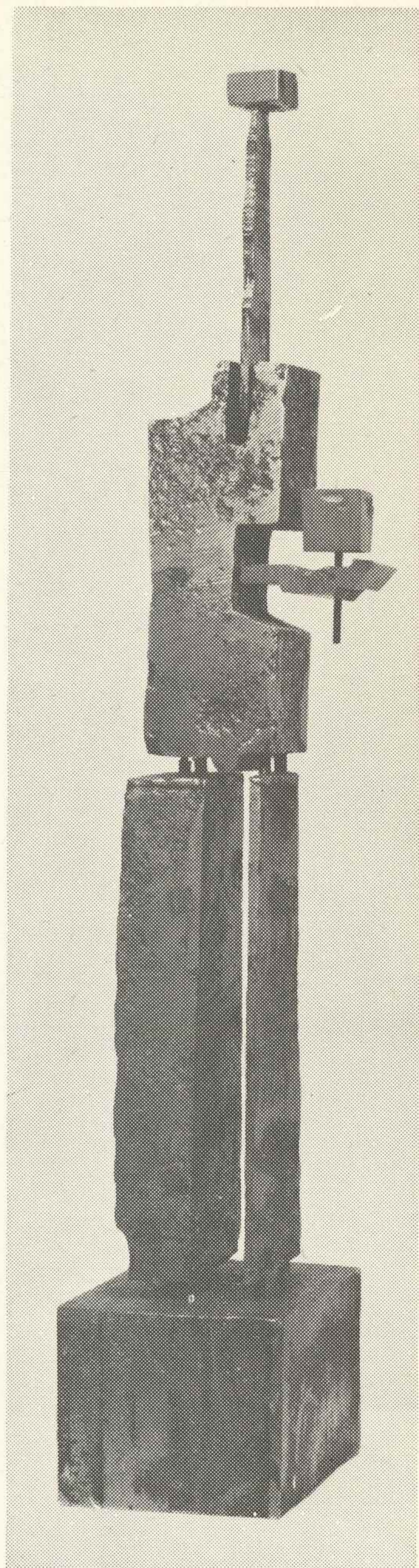
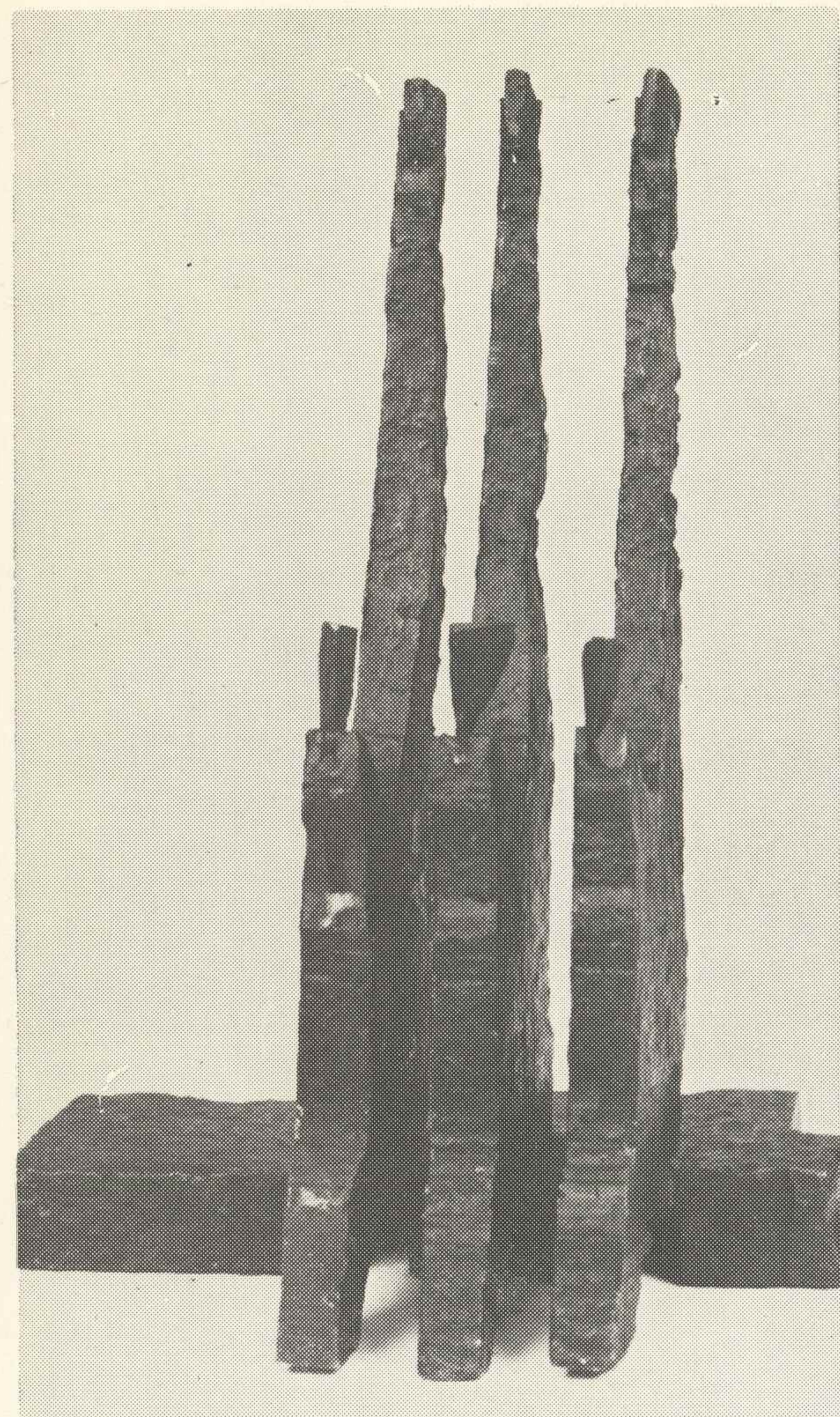

Figura z kostką II

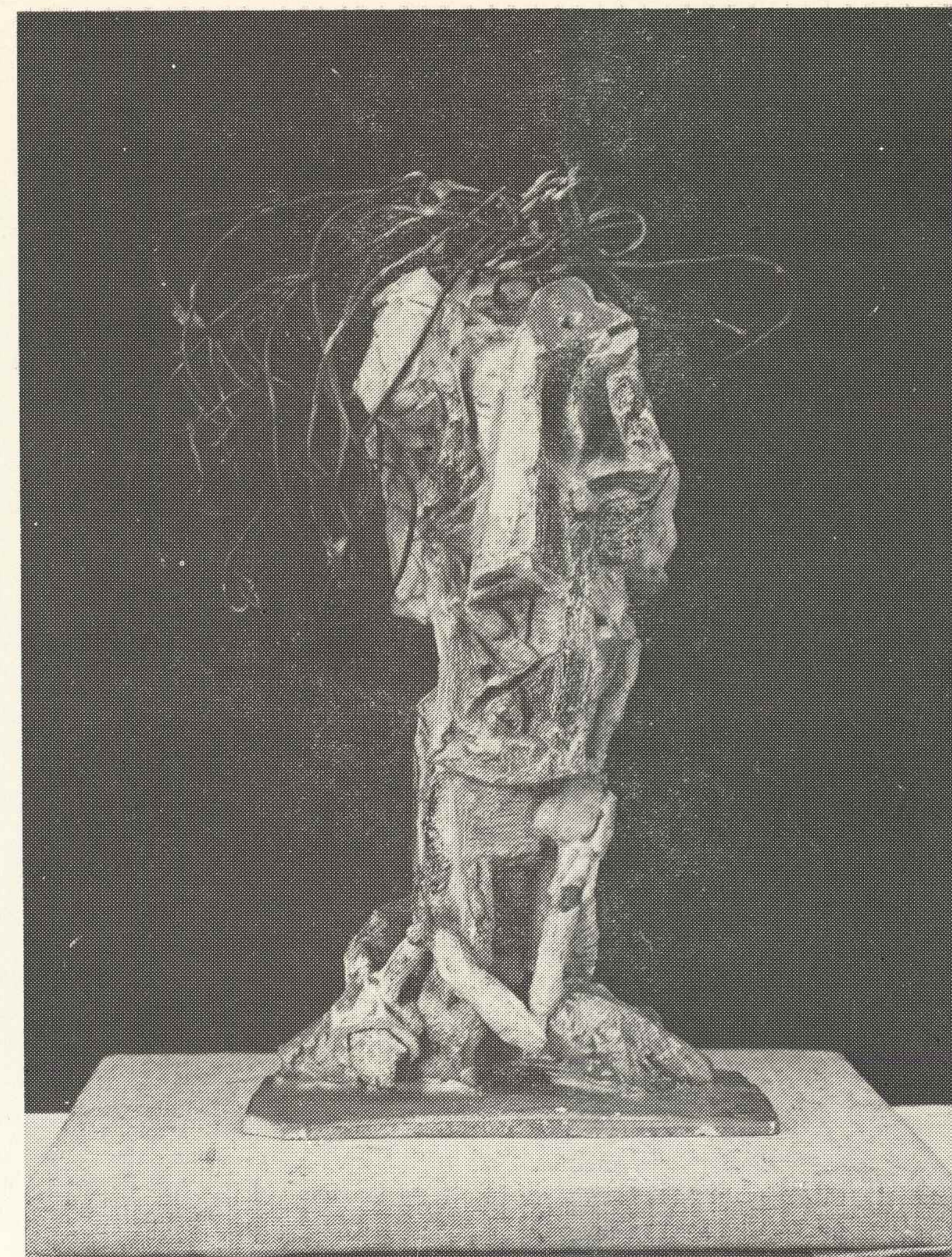

Kategorie I

TIBOR VILT

SPIS PRAC

1. Taniec w kole, 1943, brąz, 44 × 37 cm
wł. Pál Wilt
2. Po wojnie II, 1945, brąz, 33 cm
wł. Muzeum Kiscelli

Anatomia

3. Głowa dziecka po wojnie, 1946, brąz, 25 cm
wł. Magyar Nemzeti Galéria
4. Pożegnanie, 1947, 31 × 12,5 × 12 cm
wł. Pál Wilt
5. Noc, 1947, brąz, 27 × 26 cm
wł. Pál Wilt
6. Kraty, 1948, brąz, 28 × 28 cm
wł. Pál Wilt

7. Odbicia w lustrze, 1948, brąz, 32 × 16 cm
wł. Pál Wilt
8. Klown z gitarą, 1948, brąz, 35 × 5 × 5 cm
wł. Pál Wilt
9. Klatka, 1949, drewno, 29,5 × 45 × 10 cm
wł. Magyar Nemzeti Galéria
10. Głowa ukształtowana pędzlem, 1949, brąz, 27 cm
wł. Magyar Nemzeti Galéria
11. Łopatka, 1950, kość, 37 × 7 × 10 cm
wł. Pál Wilt
12. Anatomia, 1950, gips, drut, 34 cm
wł. Magyar Nemzeti Galéria
13. Linoskoczek, 1950, brąz, 20 × 33 cm
wł. Pál Wilt
14. Niepokój, 1950, brąz, 22 × 7 × 11 cm
wł. Pál Wilt
15. Obojętność, 1952, brąz, 18 × 14 × 4,5 cm
wł. Pál Wilt
16. Kogut, 1954, brąz, 22,5 × 8 × 7,5 cm
wł. Pál Wilt
17. Leżąca kobieta, 1954, brąz, 5,5 × 20 × 34 cm
wł. Pál Wilt
18. Śmierć centaury, 1955, brąz, 19 × 14 × 4 cm
wł. Pál Wilt
19. Krzesła i księżyce, 1956, brąz, 15 × 17 cm
wł. Pál Wilt
20. Twarz zmiażdżona przez czołg, 1956, brąz, 25 × 26 cm
wł. Pál Wilt
21. Centaur, 1960, brąz, 6 × 21 × 4 cm
wł. Pál Wilt
22. Centaur, 1963, ołów, 23 cm
wł. Magyar Nemzeti Galéria
23. Pieta, 1963, ołów, 7 × 28 × 8 cm
wł. Pál Wilt
24. Postać siedząca I, 1964, ołów, 11 × 15 × 9 cm
wł. Pál Wilt
25. Cierń, 1964, brąz, 12,5 × 5 × 6 cm
wł. Pál Wilt
26. Robotnik, 1964, brąz, 21 × 13 × 8 cm
wł. Pál Wilt
27. Postać siedząca II, 1964, brąz, 21 × 13 × 8 cm
wł. Pál Wilt
28. Podstawa i figura II, 1964, brąz, 21 × 6,5 × 8 cm
wł. Pál Wilt
29. Campana, 1965, brąz, 27,5 × 17,5 × 8 cm
wł. Pál Wilt
30. Figura z kostką I, 1965, brąz, 23,5 cm
wł. Pál Wilt
31. Figura z kostką II, 1965, brąz, 23,5 × 3,5 × 3,5 cm
wł. Pál Wilt
32. Imadło, 1965, brąz, 20 × 6 × 4 cm
wł. Pál Wilt
33. Madonna, 1965, brąz, 20 × 10 × 5,5 cm
wł. Pál Wilt
34. Orfeusz, 1965, brąz, 25,5 × 11,5 × 11 cm
wł. Pál Wilt
35. Orfeusz z lirą, 1965, brąz, 14 × 12,5 × 7 cm
wł. Pál Wilt
36. Ściana, 1965, brąz, 27 × 14 cm
wł. Pál Wilt
37. Kategorie I, 1965, brąz, 26 cm
wł. Magyar Nemzeti Galéria
38. Gołębnik, 1968, brąz, 27 × 10 × 4,5 cm
wł. Pál Wilt
39. Porcja wody, 1970, szkło żelazo, 37 × 7 × 10 cm
wł. Pál Wilt
40. Trzy figury, 1970, szkło żelazo, 20 × 20 × 18 cm
wł. Pál Wilt
41. Drabina i krzesło, 1972, szkło żelazo, 220 × 30 × 40 cm
wł. Pál Wilt

Komisarz: Mária Csernitzky
 Redakcja katalogu: Zdzisława Tymanowa
 Opracowanie graficzne katalogu: Zygmunt Magner
 Redakcja techniczna: Katarzyna Lasocik
 Wydawnictwo Centralnego Biura Wystaw Artystycznych
 DSP. Zam. 603 nakł. 600 egz. N-107.
 Cena: 70.— zł

